

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ 10^ο.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ, 1886.

ΑΡΙΘ. 220

Συνδρο. έτησ. εν Ελλάδι Δρ. 1.
» » » Έξωτερικῶ 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
εν ὁδοῖ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται «Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἀνευ προπληρωμῆς.

Μανδραγόρα:

Ο Μανδραγόρας, τοῦ ὁποῖου ἔχετε ἐδῶ τὴν εἰκόνα, εἶναι εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει δύναμιν ναρκοτικὴν καὶ ὑπνωτικὴν. Ἐπάρχουν δύο γένη Μανδραγῆρα, τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θήλυ, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἔχει φύλλα λευκόχροα, τὸ δὲ μελαχροινά, ἀμφότερα δὲ ἔχουν καρπὸν ὅμοιον μετὸν κρόκον ἰοῦ. Ἐπάρχει καὶ ἄλλο εἶδος μανδραγόρα ὀνομαζόμενον μῶρον, διότι ἀπομωρα-

νει τοὺς ὄσους τρώγον ἐξ αὐτοῦ. Αἱ ρίζαι τοῦ ἔχουν πολλὴν ὁμοιότητα μετὸ σχῆμα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, διὸ καὶ ἀνθρωπομόρφον ἐνίοτε ἠνομάσθη, ὡς καὶ ἀντίμηλον, ὡς παράγων μῆλα. Ἡ ὑπνωτικὴ δύναμις τοῦ Μανδραγόρα ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους· ὁ Θεόφραστος, ὁ Λουκιανός, ὁ Δημοσθένης, καὶ ἄλλοι ἀναφέρουσιν αὐτήν.

Μανδραγόρας.

Ο Ἀπρίλειος κ' ἡ Αὐγή.

Ταῖρι γόνυφο προβαίνει
Ο Ἀπρίλης κ' ἡ ἀυγή.
Νὰ τοῦ στρώσῃ τὸ προσμένει
Νυμφικὸ κρεβάτ' ἡ Γῆ.

Χίλια δῶρα ἐτοιμάζει
Γιὰ τὸ ταῖρι π' ἀγαπᾷ.
Γὰ ξεθάφτει, 'σά' χαλάζει
Πλοῦτη ἀτίμητα σκορπᾷ.

Εἰς τοὺς κήπους ἀνθὴ γύνει
Καὶ πουλιὰ 'σταῖς λαγκαδιᾶς,

'Στὰ πουλιὰ τραγοῦδια δίνει,
Καὶ 'στὰ ἀνθὴ εὐωδιαῖς.

'Στὸ χλωρὸ χορτάρι ἀρνάκια
Νὰ χαροῦνε προσκαλεῖ,
Καὶ δύο τρία συνεφάκια
Νίπτει μετ' λευκῆ στολή.

Τῆ δημοῖα κάνει νὰ λάμπη
'Σὰν διαμάνει 'στὰ κλαριά,
'Αγθος φτερωτὸ τὴν κάμπη,
'Αεράκι τοῦ βορειᾶ.

Καὶ τὰ δέντρα φουντωμένα,
Πράσινα, βαθεῖα, ἀνοχτά,
Μόλις ἔγῃκαν νιοβαμμένα
'Απ' τὰ χέρια τῆς κ' ἀυτᾶ,

Εἰν' ἡ λίμνη περὶ γαλάζια,
Περὶ καθάρη ἡ ρεμματιά,
Περὶ πολλὰ ἔχ' ἡ κόρη νάζια
Καὶ ὁ ἔρωτας φευτᾶ...

Ταῖρι γόνυφο προβαίνει
Ο Ἀπρίλης κ' ἡ Αὐγή.
Νὰ τοῦ στρώσῃ τὸ προσμένει
Νυμφικὸ κρεβάτ' ἡ Γῆ.
(ἐκ τῶν Τραγουδιῶν Κ. Παλαμᾶ)

Η ΧΑΪΔΗ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἐπὶ τέλους ἐβράδυνασε. Ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ πνέῃ διὰ μέσου τῶν πεύκων, τὰ ὁποῖα ἔκυπτον τὰς λιγνὰς των κορυφὰς καὶ ἔσειον τοὺς μακροὺς των κλάδους μουρμουρίζοντα γλυκᾶ, γλυκᾶ. Ἡ Χαΐδη ὄχι μόνον ἤκουε μὲ τὰ ὠτὰ της τὸν ἦχον τοῦτον ἀλλὰ καὶ μέσα εἰς τὴν καρδίαν της τὸν ἠσθάνετο. Πόσῃ χαρὰν ἠσθάνετο! Τὴν εὐχαρίσται τόσον ὥστε ἔτρεξεν ἀποκαίω ἀπὸ τὰ πεύκη καὶ ἐπήδα καὶ ἐχώρευεν ἀπὸ τὴν χαρὰν της, ὡς νὰ εἶχεν εὖρει τὴν μεγίστην εὐχαρίστησιν τοῦ κόσμου.

Ὁ πάππος της ἐν τῷ μεταξύ ἔστεκεν εἰς τὴν θύραν τῆς καλύθης καὶ τὴν παρετήρει, καὶ μετ' ὀλίγον τὴν ἐφώναξε νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ. Ἡ Χαΐδη ὑπήκουσεν εὐθὺς, ἐπλαγίασεν εἰς τὸ ὑψηλὸν της ἀχώρινον κρεββατάκι, καὶ ὑστερον ἀπὸ δύο τρία λεπτὰ ἐκοιμᾶτο βιθειὰ καὶ γλυκᾶ.

Περὶ τὰ μεσάνυχτα ὁ ἄνεμος ἐσηκώθη ἀκόμη σφοδρότερος. Ἐπόσα μὲ τὴν δύναμιν, ὥστε ἐσειέτο ἡ καλύθη, τὰ χονδρὰ μαδέρια ἔτριζαν, καὶ ἡ πλατεῖα καπνοδόχη ἐξέδιδε βαθὺν γογγυσμόν. Ἐπάνω εἰς ὄλον τὸ θόρυβον ὁ γέρον ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην του, καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἐγγονή του θὰ ἐξόπνα καὶ θὰ ἐφοβεῖτο.

Πλὴν τί νὰ ἴδῃ! Ἀπὸ τὸ στοργγύλον παράθυρον ἐφεγγεῖν ἡ σελήνη καὶ ἐφώτιζε τὸ κρεββατάκι τῆς Χαΐδης. Ἡ μικρὰ ἐκοιμᾶτο ἡσυχα καὶ γλυκᾶ, ἀκοιμώουσα τὴν κεφαλὴν της ἐπάνω εἰς τὸ ἐν της χειρᾶν τὰ μάγουλάκιά της ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὸ ζεστὸν σκέπασμα, καὶ βέβαια θὰ ἐβλεπε κανὲν ὠρχιὸν δεινον, διότι ὄλον της τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο ὅτι ἐμειδία ἀπὸ χαρὰν. Ὁ πάππος της ἐστάθη ἐπὶ ἀρχὴν τὴν ὄραν καὶ τὴν ἐκύτταζεν ἕως οὗ σύννεφον ἔκρυψε τὴν σελήνην. Ἐγώρισε τότε καὶ κατέβη τὴν κλίμακα.

Ὁ εὐσφύριγμα ἐξόπνισε τὴν Χαΐδην τὸ πρωτὶ, καθὼς δὲ ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της μίαν χρυσὴν ἀκτίαν τοῦ ἡλίου ἐμβῆκεν ἀπὸ τὸ στοργγύλον παράθυρον καὶ ἔλαμψεν ἐπάνω εἰς τὰ ἄχουρα, ὥστε ἐφάνη εἰς τὴν Χαΐδην ὅτι εἶχαν γαίνει ὀλόχρυστα.

Ἐκύτταξε τριγύρω της μὲ ἀπορίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ποῦ ἦτο. Παρευθὺς ὁμοῦ ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ πάππου της καὶ ἀμέσως ἐνθυμήθη πῶς ἔτυχεν νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸ ὠραῖον ἐκείνο δωμάτιον ἀπὸ εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς γραιῆς Οὐρσελ, μέσα εἰς τοὺς καπνοὺς καὶ τὸ σκότος.

Ἐπῆδησεν ἀπὸ τὸ στρώμα, ἐφόρεσε βιαστικὰ τὰ ὀλίγα της ἐνδύματα καὶ τότε μίαν, δυο, κατέβη τρεχάτα

τὴν κλίμακα καὶ ἔτρεξεν ἔξω τῆς καλύθης. Ἐκεῖ πρὸ τῆς θύρας τί νὰ ἴδῃ; Ὁ βοσκὸς ὁ Πέτρος ἔστανεν ἐκεῖ μὲ ὄλας του τὰς γίδας. Εἶχεν ἔλθει νὰ πάρῃ καὶ τοῦ πάππου τὰς δύο διὰ νὰ τὰς ὑπάγῃ μὲ τὰς ἄλλας ὑψηλὰ εἰς τὸ ὄρος νὰ βοσκῆσουν.

— Θέλεις νὰ ὑπάγῃς μαζί του, Χαΐδη; — τὴν ἠρώτησε ὁ πάππος. Ἡ Χαΐδη ἀπὸ τὴν χαρὰν της ἤρχισεν ἀντι ἄλλης ἀποκρίσεως νὰ χοροπηδᾷ.

«Πρῶτον ὁμοῦ πρέπει νὰ νιφθῆς καὶ νὰ καθαρισθῆς καλὰ,» προσέθεσεν ὁ πάππος, «ἀλλῶς ὁ ἥλιος θὰ σὲ περιγελά — αὐτὸς νὰ λάμπῃ ἐκεῖ ἄνω τόσον καθαρὸς καὶ νὰ σὲ βλέπῃ τόσον μαύρην καὶ λερωμένην! Κύτταξε, σοῦ τὰ ἔχω ὄλα ἔτοιμα...» Καὶ μὲ αὐτὸ τῆς ἔδειξε μεγάλον μαστέλλον καθαρωτάτου νεροῦ, πλησίον τῆς καλύθης εἰς τὸν ἥλιον. Ἡ Χαΐδη εὐθὺς ἐδοῦτήσε πρόσωπον, κεφαλὴν καὶ λαμόν μέσα εἰς τὸ κρυστάλλινον νερὸν καὶ ἤρχισε νὰ τρίβηται καλῶς.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πάππος ἐφώναξε τὸν Πέτρον μέσα εἰς τὴν καλύθην.

«Ἐλα ἐδῶ γιδοστρατηγέ,» τοῦ λέγει «ἀνοίξε τὸν σάκκον σου.»

Ὁ Πέτρος μὲ μεγάλην τοῦ ἀπορίαν ἦνοιξε τὴν σακκούλαν ὅπου εἶχε τὸ πωχόν του γεῦμα. «Πλατότερα, πλατότερα» εἶπεν ὁ γέρον, Ὁ Πέτρος ἐτέντωσε τὸ ἄνοιγμα τῆς σακκούλας ὅσον ἠδύνατο περισσότερον καὶ ὁ γέρον ἔβγαλε κάτω πρῶτον μίαν χονδροτάτην φέτταν φωμὶ καὶ κατόπιν ἕνα σάκλον τυρὶ ἀναλόγως χονδρόν. Ὁ Πέτρος ἐκύτταξε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν, διότι ἀμφότερα τὰ τεμάχια ἦσαν διπλάσια ἀπὸ τὴν ἰσικὴν του μερίδα. «Ἰδοὺ καὶ τὸ ποτήριον τῆς μικρᾶς,» εἶπεν ὁ γέρον. «Κύτταξε τώρα νὰ ἀλμῆξῃς ἀπὸ τὰς γίδας μου νὰ τῆς τὸ γεμίσης δύο φορές τὸ μνημῆρι, διότι αὐτὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ πίνῃ ἀπὸ τὰς γίδας ὅπως σὺ. Καὶ πρόσεχε τὴν καλὰ μήπως πέσῃ ἀπὸ τοὺς κρημνοὺς.»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρχεται τρέχουσα ἡ Χαΐδη.

«Τώρα, παπποῦ, εἰμπορεῖ νὰ μὲ περιγελάσῃ ὁ ἥλιος;» Ἀπὸ τὸν φόβον της μήπως συμβῆ τοῦτο ἡ Χαΐδη εἶχε τριψθῇ τόσον δυνατὰ μὲ τὸ χονδρὸν χειρόμακτρον, ὥστε πρόσωπον, λαμόν καὶ βαχίονες ἦσαν κόκκινα ὡς ἀστακός.

Ὁ πάππος της ἐγέλασεν ὀλίγον, ἀμὰ τὴν εἶδεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπεκρίθη παρηγορητικῶς. «Ὅχι, ὄχι δὲν θὰ εὖρη τίποτε νὰ περιπαίξῃ. Ἀλλὰ ἐσύρεις τίποτε; τὸ ἐσκέπας, δταν θὰ ἐπιστρέψῃς, πρέπει νὰ βουτιχθῆς ὀλη εἰς τὸ μαστέλλον, σὺν φᾶρι, διότι ὁμοῦ τρέχει μὲ τὰς γίδας ἔχει πόδια κατὰμαυρα. Ἐμπρὸς τώρα δρόμον!»

(ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΟΗΓΟΣ.

(Συνέχεια: Ἐκ προπαρθεῶν φύλλον.)

«Τί σφόνδιμα εἶν' αὐτό;» ἤρωτησεν ὁ Πέτρος, ἀπ' οὗ διὰ εἰκοστὴν φοράν ἤκουσεν δέξιν συριγμῶν.

«Κανὸν ἀτμόπλοιον ὡς φαίνεται,» ἀπεκρίθη ὁ Μάρκος «θά ἦναι κάπου πλησίον μας· ἀκούω καὶ πλησιάζει.»

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ ὁμίχλη ἤνοιξεν ὀλίγον πρὸς βορρᾶν καὶ οἱ παῖδες εἶδον ὄχι παντήκοντα ὄργουϊας μακρὰν των μέγα ἀτμόπλοιον ἐξωκαλμένον ἐπὶ ὑφάλου.

«Αἱ! σεις» ἐφώνησε ναύτης ἀπὸ τὸ κατάστρωμα τοῦ ἀτμοπλοίου ἅμα εἶδε τὸ πλοίαριον, «Ποῦ εἴμεθα;»

«Εἰς τὴν Σκάραν, θά χαθῆτε ἂν δὲν ἐβγῆτε ἀπὸ τὴν ὑφαλον!»

«Στείλέ μας πλοηγόν!» ἐφώνησεν ὁ πλοίαρχος.

«Ἀμέσως!» ἀπεκρίθη ὁ Μάρκος καὶ εὐθὺς ἔστρεψε τὸ τιμῶνιον ὑπάνημα καὶ διέταξε τοὺς συντρόφους του νὰ ρίψουν τὴν ἄγκυραν. Ἦτο ἀμφίβολον ἂν θά ἤδύναντο νὰ τὴν ἀνασηκώσουν πάλιν, ἀλλ' ὁ Μάρκος δὲν ἐστάθη νὰ λάβῃ τοῦτο ὑπ' ὄψιν. Ἦτο συνειθισμένος νὰ ἀποφασίζῃ ταχέως. Ἐδῶκε βιαστικῶς μερικὰς τελευταίας παραγγελίας εἰς τοὺς συντρόφους του, ἔλυσε τὸ παλαμάρι τῆς λέμβου, ἤρπασε τὰ κωπία καὶ ἐτραβῆξε διὰ τὸ ἀτμόπλοιο. Τὰ κύματα ἐξογκωμένα εἰς ὄρη ἐδρόντων ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀτμοπλοίου, τὸ ὅποιον καθὼς ἦτο ἡμιεμπληγμένον εἰς τὴν ἄμμον ἐκλινεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ κάθε προσβολὴν τῶν κυμάτων. Ὁ Μάρκος ὅμως ἀτρόμητος καὶ ἀτάραχος ἔδεσε τὸ παλαμάρι τοῦ σκαφιδίου του πρὸς σχοινίον κρεμάμενον ἀπὸ τὴν πρῶραν τοῦ ἀτμοπλοίου, καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ σχοινοῦ ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ἦυρε τὸν πλοίαρχον εἰς μεγάλην στενοχωρίαν καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀηλητισμένους· ἀκόμη καὶ οἱ πλέον ἄπειροι ἐνόουν ὅτι ἦσαν εἰς τὰς παραμονὰς φοβερᾶς τρικυμίας, ἡ ὅποια πιθανὸν νὰ διήρκει δύο ἢ καὶ τρεῖς ἡμέρας.

«Παῖδαριον!» ἀνεφώνησε μὲ θυμὸν ὁ πλοίαρχος ἅμα εἶδε τὸν Μάρκον. «Τί μοῦ τὸ ἄστειλαν νὰ τὸ κάμω;»

«Καλὰ λὲς, καπετάνιε,» ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν ὀπερφάνειαν ὁ Μάρκος. «Δὲν εἶμαι τίποτε παρὰ παιδάριον, ἀλλ' ὅμως ἂν ἦναι καμμία τρῶπα ἢ γωνία ἐδῶ μέσα εἰς τὰ στενά αὐτά, ποῦ νὰ μὴ τὴν ξεύρω κόπιασε νὰ μοῦ τὴν δείξῃς. Μ' ἐφώνησες κ' ἐγὼ ἤλθα. Ἄν δὲν με θέλεις τίποτε, γυρίζω πάλιν εἰς τὸ καίτι, καὶ δὲν σου πέρνω τίποτε διὰ τὸν κόπον ποῦ ἔκαμα.»

«Διατί ὁ καραβοκύρης δὲν μου ἔστειλεν ἕνα ἄνδρα; θέλω πλοηγὸν νὰ μᾶς σηκώσῃ ἀπὸ τὴν ὑφαλον

ἐδῶ καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ πληρώσω τριακοσίας λίρας εἰς ὅποιον δῆποτε, ἀρκεῖ νὰ μᾶς σώσῃ.»

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ καραβοκύρης,» εἶπε μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν ὁ Μάρκος, «δὲν ὑπάρχει ἄνδρας· εἴμεθα ὅλοι παιδιὰ.»

«Ἢμπορεῖς νὰ μοῦ φέρῃς πλοηγὸν ἀπὸ πουθενά; Εἶπα ὅτι πληρώνω καλά.»

«Ἔως νὰ σοῦ φέρω πλοηγὸν, καπετάνιε, δὲν θά μείνουν δύο κομματὰ τοῦ πλοίου σου,» εἶπεν ὁ Μάρκος. «Ἄν θέλῃς πλοηγὸν ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄνθρωπός σου.»

«Σὺ! Δὲν ἔχεις μουστάκι, καὶ θά ἀναλάβῃς τοιοῦτον ἔργον;»

«Ἀσπῆν' ἔχω. Τὰ νερά ὅμως αὐτὰ τὰ ξεύρω ὅπως γνωρίζεις τὸ χαρτί σου — κάθε σπιθαμὴ καὶ κάθε βράχον.»

Ὁ πλοίαρχος ἀπεμακρόνθη μὲ μεγάλην ἀπορίαν. Ἦκουε τὸν δούπον τῶν κυμάτων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου· ἡ θάλασσα ἐξηγγουδοῦτο πᾶσαν στιγμὴν καὶ ἡ θέσις του ἐδαινοῦτο. Τότε οἱ ἐπιβάται τὸν ἐπλησίασαν καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἐμπιστευθῆ τὸ πλοιοῦν εἰς τὸ παιδίον. Ἄλλῃ ἐλπίς δὲν ἦτο· τὸ ναυάγιον ἦτο ἀναπόφευκτον. Ἐπὶ τέλους λοιπὸν συνήνεσαν.

Ὁ Μάρκος συνησθάνετο ὄλην τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐπιχειρήσεώς του, εἶχεν ὅμως ἐντελῆ πεποιθῆσιν ὅτι ἦτον ἱκανὸς νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Ἡ καρδιά του ἐπήδα ὅτε ἐσκέφθη περὶ τῆς ἀμοιβῆς! Μὲ τριακοσίας λίρας θά ἐπλήρωνε τὸ χρέος, θά ἐξησφάλιζε τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς του καὶ θά ἔκαμνε τὴν μητέρα του τὴν εὐτοχεστάτην γυναῖκα τοῦ κόσμου!

Ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς γαφύρας διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν θέσιν τοῦ ἀτμοπλοίου.

«Ἔννοια σου, καπετάνιε, εἰς ὀλιγώτερον ἀπὸ μίαν ὥραν θά ξεκολλήσωμεν ἀπ' ἐδῶ,» εἶπεν ὁ Μάρκος, ὅστις ἐγνωρίζε τὰς ὥρας τῆς παλλιρροίας, καὶ ἐπερίμενε τὴν πλήμμυραν διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ πλοιοῦν ἀπὸ τὴν ὑφαλον. «Δούλευε τὴν μηχανὴν ὀπίσω καὶ μὴ σε μέλει.»

Εὐθὺς ἡ μηχανὴ ἤρχισε νὰ κινῆται μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ τῆς, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μάρκος διέταξε νὰ συναθροισθοῦν οἱ ἐπιβάται εἰς τὴν πρῶμνην, ἐνῶ μείεφρον εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ πλοίου ὅτι κινήτῶν ὑπῆρχεν εἰς τὴν πρῶραν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸ ἀτμόπλοιο ἐπλεν ἐλευθέρως ἐπὶ τῶν βαθῶν ὁδῶν. Οἱ ἐπιβάται περιεκύλωσαν τὸν μικρὸν πλοηγὸν καὶ ἔδραμον εὐχαριστήσεις καὶ ἐπαίνους ἐπ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ Μάρκος δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἀκούσῃ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά.

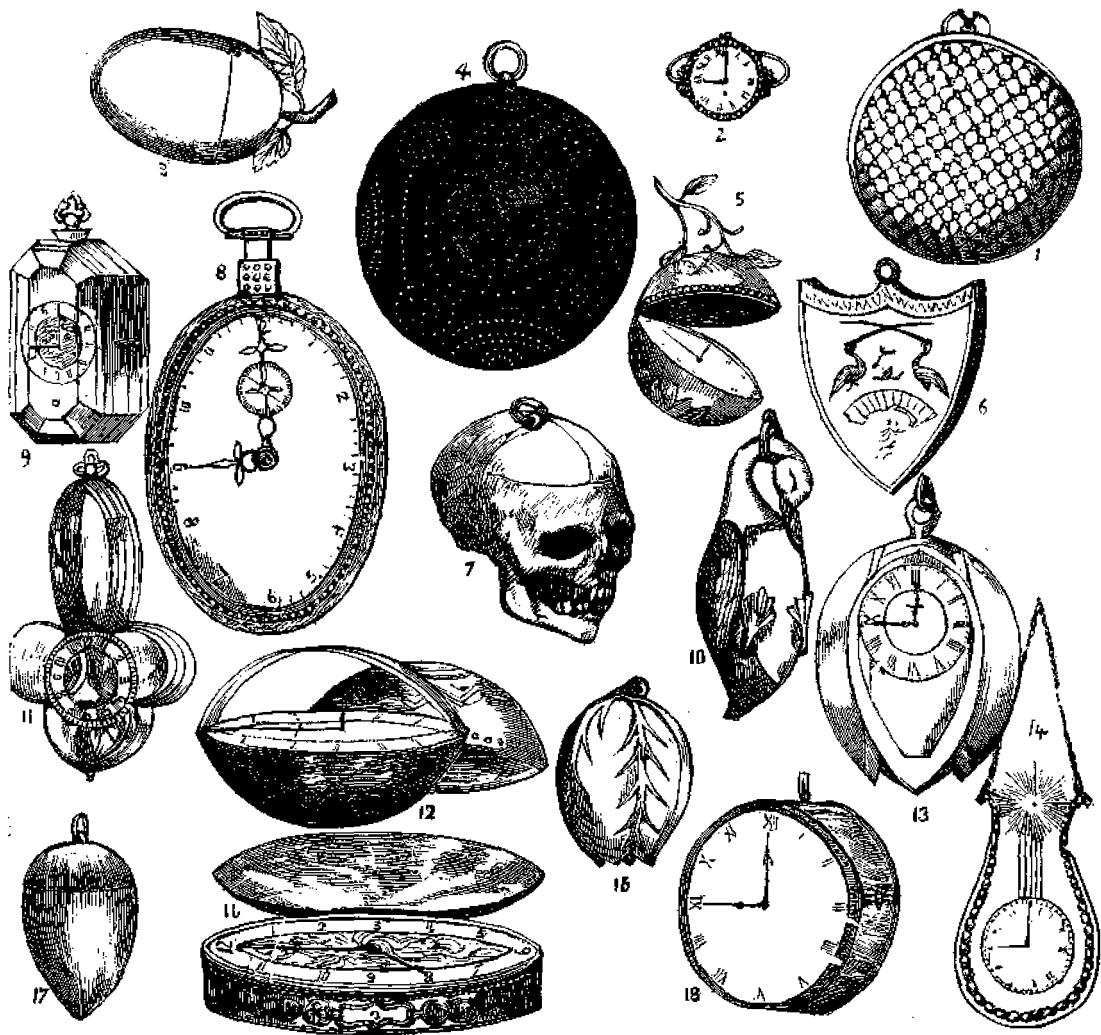
«Σταμάτησε τὴν μηχανήν,» εἶπε πρὸς τὸν πλοίαρχον, καὶ εὐθὺς ἀναβὰς πάλιν ἐπὶ τῆς γαφύρας ἐφώ-

ναζε προς τους συντρόφους του. «Σηκώσατε άγγοραυ και ακολουθείτε μας!»

Τότε πάλιν άποτεινόμενος εις τον πλοίαρχον, «Εμ- προς τώρα, καπετάνιε,» ειπε, και το πελώριον άτμό πλοιον ήρχισε να κινήται σταθερώς προς τα πρόσω, «Ο πλοίαρχος δέν ήτο άκόμη πεπεισμένος ότι ο κίνδονος ειχε παρέλθει, έφοβαίτο μήπως ειχον έκφύγει μίαν ύφαλον όπως προσκρούσουν εις άλλον. Άλλή όμως

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ.

Τα πρώτα έγχόλπια όρολόγια κατασκευάσθησαν περι το 1470 εις την Νουρεμβέργην της Γερμανίας, εις σχήμα αβήθ, διό και ένομαζοντο «Νουρεμβέργια αβήθα.» Ησαν κατασκευασμένα κυρίως από χαλυβα και δέν ειχον έκκρεμη, άλλ' έστήμαιον τας ώρας. Μετ' ολίγον προσετέθη εις τον μηχανισμόν των και έξουπητήριον,

Περίεργα ώρολόγια

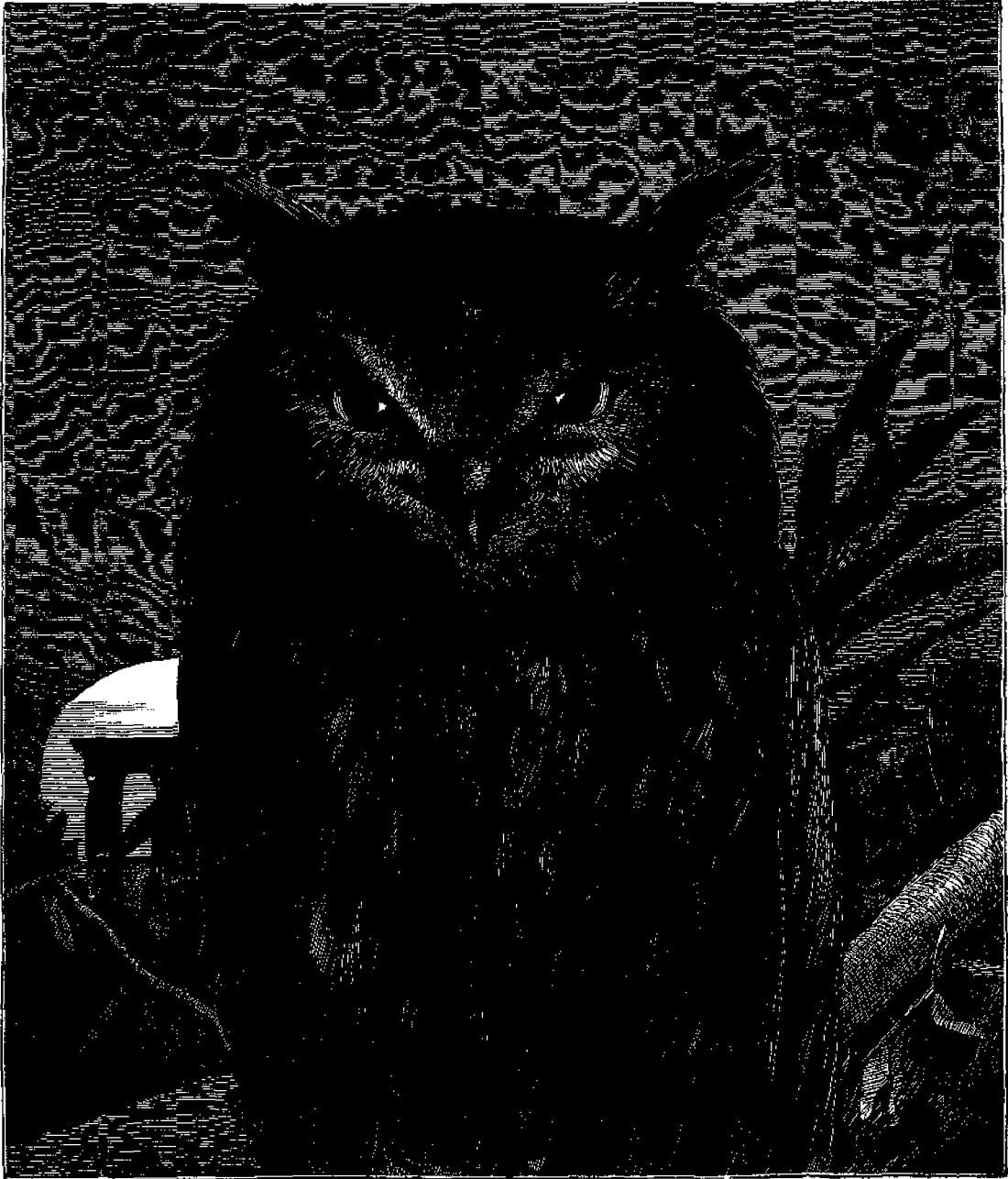
όλιγον κατ' ολίγον, βλέπων την άταραξίαν του μικρού πλοηγού, και την επιδειξίτητα, με την όποιαν οδηγεί το πλοιον ανά μέσον των ύφαλων, και βράχων, υπό των όποιων το στενόν ήτο πυκνώς έστραμμένον, οι φόβοι του ήρχισαν να ελαττώνωνται, έως ου το άτμό πλοιον εισέπλευσεν εις ήσυχον τωά λιμένα δώδεκα λεύγας μακράν του Ματταρά, ένψ ή νύξ κατακάλυπτε τον άγρίως κομαινόμενον άκεανόν. (άκολουθεί)

συστάμενον εκ μικρού κυροδύλου, κατόπι δε διαφορι ώρολογοποιοί της Γερμανίας και της Ιταλίας έκα- μον σπουδαίαις βελτιώσεσι εις το σχήμα και τον μη- χανισμόν των ώρολογίων, τα όποια όμως επί πολλούς αιώνας ειχον τόσην αξίαν, ώστε μόνοι οι βασιλείς και υπέρκλυτοι ήδύναντο να τα έχουν, διότι ως φαί- νεται οι τεχνίται έσοούδαζον μάλλον να παράγουν όσον το δυνατόν τελειώτερον μηχανισμόν παρά να

κατασκευάσουν μέγαν ἀριθμὸν αὐτῶν. Κατὰ τὸ 1542 ὡς ἱστορεῖται, κατασκευάσθη ὠρολόγιον τόσον μικρὸν ὥστε ἐφηρμόσθη εἰς δακτυλίδιον! Ὁ Σταυλάρχης τῆς βασιλείας Ἑλισάβετ τῆς Ἀγγλίας τῇ προσέφερε κυ-

ΓΛΑΥΞ Η ΩΤΟΦΟΡΟΣ.

Ἡ οἰκογένεια τῶν νοκτερινῶν καὶ ἀρπακτικῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια φέρουν τὸ ὄνομα Γλαῦξ, περιλαμβάνει

Γλαῦξ (κουκουβάγια) ὠτοφόρος.

κλιότερες ὠρολόγιον κατασκευασμένον εἰς ψέλλιον· ἡ δὲ κόμισσα Δέρβου τῇ ἐδώρισε κόσμημα βάρους τριῶν μόνον οὐγγιῶν συνιστάμενον ἀπὸ μίαν ἄρκτον χρυσοῦν καὶ ἄλλην μαργαριτίνην, αἱ ὅποια ἔστεκον ἐπὶ μικροῦ ὠρολογίου. (ἀκολουθεῖ)

12 γένει καὶ 150 εἶδη. Ἐκ τῶν εἰδῶν τούτων τινὰ ζῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὡς εἰξεύρετε δὲ ὅλοι ἡ Γλαῦξ τῶν Ἀθηνῶν ἦτο ἱερά εἰς τὴν Ἀθηνᾶν. Λέγεται μάλιστα διὰ εἰς τὴν Τρωάδα αὐτὴ ἡ Ἀθηνᾶ ἐλατρεύετο ὑπὸ μορφῇν γλαυκός. Αἱ γλαῦκες εἶναι διαφόρων μεγεθῶν

μερτικά δὲν εἶναι μεγαλειότεραι ἀπὸ στρουθίου, ἐνῶ ἄλλαι ἔχουν ὄψος τριῶν καὶ ἡμίσεως ποδῶν. Ἡ ἐνώπιόν σας γλαυὴ ἰσχυρίζεται ὀσφοφόρος, ὡς ἐκ τῶν πτερῶν τῆς κεφαλῆς τῆς, τὰ ἵποια εἶναι διευθετημένα κατὰ τὰ πλάγια ἐν εἰδῇ ὤτων.

Ὅστις μὲ ἀγαπᾷ ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ.

Ἄξιονημιόνητοι λέξεις! Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέχθησαν ἐν μέσῳ τῆς βροντῆς καὶ κλαγγῆς τῶν ὀπλων, ὅπῳ φωνῆς ἤχησας, ἀντηχησάσης καθαρά ὑπεράνω τοῦ βορῶδου τῆς μάχης. Ὁ νέος ὅστις τὰς εἶπε δὲν ἐφαίνετο περισσώτερον ἢ παιδιῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' εἶχε δλην τὴν δεξιότητα ἐμπειροῦ πολεμιστοῦ.

«Ὅστις μ' ἀγαπᾷ ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ» Ἔτσον μόνον εἶπε καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ τεῖχη τῆς πολιορκουμένης Ραβέννης, θὰ ἦσαν ὅμως πολλοὶ οἱ ἀγαπῶντες αὐτὸν διότι μετὰ τὴν ἔφοδον τὸ νεκρὸν τοῦ σώμα, αἱματόφυρτον καὶ διαπερασμένον δι' εἰκοσι δύο πληγῶν, δὲν ἔκετο μόνον ὑπὸ τὸ τεῖχος ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν πτωμάτων, ἐκείνων ὅστινες δι' ἀγάπην του τὸν εἶχον ἀκολουθήσει εἰς βέβαιον θάνατον.

Καὶ ἄλλος τις εἶπέ ποτε περίπου τοὺς αὐτοὺς ἀξιωματιόνητους λόγους: «Ὅστις θέλει νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ.» Ὁ ἀρχηγὸς καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς προσκαλῶν τοὺς ὀπαδοὺς του νὰ πολεμήσῃσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν του τοὺς ἐχθροὺς τῆς ζωῆς των εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ὀποίαν αὐτὸς ἤνοιξε πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Φίλιatoi παῖδες, εἰσθε ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ; Ἐάν φέρητε τὸ ὄνομα Αἰδοῦ, δύνασθε νὰ μὴ τιν ἀκολουθήσητε χωρὶς νὰ φανῆτε προδότες καὶ λειποτάκται; Εἰξεύρετε ποῖοι εἶναι οἱ ἐχθροὶ κατὰ τῶν ὀποίων ὁ ἀρχηγὸς σας σᾶς καλεῖ νὰ ἐπιτεθῆτε; καὶ ποῖα ἡ ὁδὸς τὴν ὀποίαν σᾶς προσκαλεῖ νὰ βαδίσητε; Ἰδοὺ ἡ πλήρης κλησις αὐτοῦ, τὴν ὀποίαν δύνασθε νὰ εὐρητε εἰς τὸ ἡ κεφ. τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου, ἔδαφ. 34 καὶ ἐφεξῆς. «Ἐάν τίς θέλῃ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου, ἄς ἀπαρνηθῇ ἑαυτὸν καὶ ἄς ἀρῇ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ» Καλεῖσθε λοιπὸν νὰ πολεμήσητε τὴν φλαυτίαν καὶ ἰδιοτελείαν σας; τὰς πονηρίας σας κλίσεις καὶ τὸ κοσμικὸν φρόνημα τὸ ὀποῖον ἀπειλεῖ πᾶσαν νεαρὰν ψυχὴν ἄμα εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἐνεργὸν βίον νὰ δεχθῆτε δὲ ἀγογγύστως πᾶν καθῆκον καὶ βᾶρος, πᾶσαν θλίψιν καὶ δοκιμασίαν, τὴν ὀποίαν σᾶς πέμπει ὁ Θεὸς πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς πίστεώς σας καὶ μόνωσιν τοῦ χαρακτῆρός σας καὶ νὰ ἀκολουθήσητε αὐτὸν διὰ μέσου τῶν ἐμπαιγμῶν καὶ τῆς ἐναντιώσεως τοῦ κόσμου, μέχρι εἰλους τῆς ζωῆς σας.

Ὁ νεαρὸς ἐκείνος ἱππότης, Γαστὸν δὲ Φουᾶ, ἀνεψιὸς τοῦ Λουδοβίκου ἰσ' τῆς Γαλλίας, ἔπεσε μετὰ τῶν ὀπαδῶν του πρὸ τοῦ τεῖχους τῆς Ραβέννης. ἀλλ' οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν Μέγαν Ἀρχηγὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πιστῶς καὶ ἀφοσιωμένως διὰ βίου θὰ εἰσέλθουν μετ' αὐτοῦ νικηταὶ εἰς τὴν ὀδρανίαν πόλιν. Πόσον θαυμάζομεν τὸν ἀτρόμητον νέον καὶ τοὺς συντρόφους του, ὅστινες διὰ τὴν τιμὴν τῶν ὀπλων καὶ διὰ τὸν βασιλέα των ἀντεμετώπισαν βέβαιον θάνατον! καὶ ὅμως εἰς ἕκαστος ἡμῶν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ κλέος ἐνδοξώτερον ἐκείνου, ἐάν δι' ἀγάπην τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν πολεμήσωμεν τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως. Εἰς ἕκαστον ἀποτεινόνται οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος. εὖστις ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν του ἔνεκεν ἡμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου οὗτος θέλει σώσει αὐτήν.»

Η ΟΛΙΘΩΡΑ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(Συνέχεια ἰδε προηγ. φύλλον.)

Ὀλόκληρος ἔβδομας παρῆλθε χωρὶς νὰ ἐλαττωθῇ διόλου ἡ ζωηρώτης καὶ εὐθυμία τῆς μικρᾶς ἐξαδέλφης, ἐνῶ ὁ Ἐρρικός ἐγίνετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σκυθρωπότερος καὶ πλέον ἀνήσυχος. Ὅσον ἔβλεπε τὸ ὄφαιον ἐκεῖνο παιδίον, τόσον ἀθῶον, τόσον εὐτυχές, τόσον ἀμέριμον, ἐνθυμῆτο τὴν ἀπωλεσθεῖσάν του εὐτυχίαν, καὶ τὴν εὐτυχίαν, τῆς ὀποίας εἶχε στερηθεῖ ἄλλον ἀθῶον κλάσμα, — τὴν γλυκεῖαν Μαρίαν.

Ἄ, ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀληθῆ λύπην, οὔτε κἂν ὀποσίαν εἶχε τί ἦτο. Μίαν ἡμέραν μάλιστα, ὅταν ὁ Ἐρρικός ἀδονατῶν νὰ συγκρατήσῃ πλέον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἀνακουφίσῃ τὸν πόνον τῆς καρδίας του, τῆς εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε κοιμηθῆ δλην τὴν νύκτα, προσῆλωσεν ἐπάνω του δύο ὀφθαλμοὺς ὀλοστρογγύλους ἐξ ἀπορίας καὶ ἠρώτησε:

«Καὶ τί σε ἐμπόδιζε νὰ κοιμηθῆς; Ἐρρικός; Ἐγὼ κοιμοῦμαι πάντοτε καλά.»

«Ἦμην λυπημένος, ἐξαδελφοῦλα! εἶχα στενοχωρίαν.»

«Λυπημένος; στενοχωρίαν; Ἐ, λοιπὸν ἔπρεπε νὰ κάμῃς ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορότερα νὰ κοιμηθῆς, καὶ ὅταν θὰ ἐξύπνας ἡ στενοχωρία σου θὰ εἶχε περάσει.»

«Ἄ! ἐξαδελφοῦλα, ἀν ἐπέρνα ἡ λύπη ὀπως σοῦ φαίνεται...!»

«Ἄλλὰ περνᾷ! σοῦ λέγω ὅτι περνᾷ!» ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη.

Ὁ Ἐρρικός τότε ἐνόησεν ὅτι ἡ Ἰουλία δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ὄχι διότι δὲν τὸν ἠγάπα, ἀλλὰ διότι, εὐτυχῶς δι' αὐτήν, δὲν ἐγνώριζε τὸν πόνον, ἐκ τοῦ ὀποίου αὐτὸς ἐπασχεν.

Μίαν ημέραν, ἐνῷ ἦσαν οἱ δύο εἰς τὸν κήπον, ἡ μὲν Ἰουλίᾳ παίζουσα μὲ τὴν κούκλαν τῆς καὶ τὸ κυνάριον τῆς, ὁ δὲ Ἑρρίκος, ὡς πάντοτε σκαπτόμενος περὶ τοῦ ἀντικειμένου, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ, τοὺς εἰδοποιοῦν διὰ τὸ Ἰάκωβος ἦλθε, καὶ πραγματικῶς μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, φαίνεται αὐτοπροσώπως ὁ Ἰάκωβος, πλησιάζων ἐκ τοῦ ἀπωτέρου μέρους τοῦ κήπου.

Ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη, ἥτις ἄμα ἤκουσε τὴν εἰδησιὴν εἶχε προστρέξει ὅλη χαρὰ, τῶρα ὁμως ὅτε εἶδε τὸν ξένον ἔλαβε διὰ μιᾶς τὸ σοβαρὸν καὶ ἐπίσημόν της ὄφρος, τὸ ὅποιον ἐνδύετο ὡς φόρεμα κατὰ τὰς σπουδαίας περιστάσεις.

Ὁ Ἑρρίκος ἀπ' ἐτέρου ἔμεινε ἀπολελιθωμένος. Δὲν εἶχεν ἐπανῆδει τὸν Ἰάκωβον ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην... καὶ δὲν εἴσχερε πῶς νὰ τὸν ὑποδεχθῇ ἐκ τῆς ταραχῆς του καὶ τοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως.

«Μ' ἐλησμονήσας λοιπόν, Ἑρρίκε; Δὲν με ἀναγνωρίζεις; Ἦλλαξα λοιπὸν τόσο πολὺ;» εἶπεν ὁ Ἰάκωβος πλησιάζων καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς αὐτόν.

«Ἄ, διόλου εἶσαι ὁ αὐτὸς πάντοτε. Χαίρω πολὺ διὰ σὲ βλέπω,» εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, αἰσθανόμενος ὁμως, ὅτι ἐφαίνετο τεταραγμένος καὶ ἀφηρημένος προσεπάθησε νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τρόπον πλέον ἐγκάρδιον, «Καὶ πῶς τὰ ἐπέρασας Ἰάκωβε, ἀπ' οὗτου τελευταῖον εἶδομεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον;»

«Ὡς πρὸς ἐμὲ πηγαῖνω λαμπρὰ..... φιλεμμον.»

Τὰς λέξεις, «φιλε μου,» μόλις ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ. Κατὰ τῆς ἔλεγεν διὰ ἦτο πλέον ἀνάξιος τῆς φιλικίας παιδὸς τόσο ἐντίμου καὶ φιλαλήθους. Δὲν προσέθεσε περισσώτερα, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ συστήσῃ τὴν μικρὰν ἐξαδέλφην εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις μετ' ὀλίγας στιγμᾶς διὰ τοῦ γλυκέως καὶ εὐπροσηγόρου τρόπου του κατώρθωσε νὰ κερδήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸν θαυμασμόν τῆς Ἰουλίας εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε αὕτη παραιτήσασα τὸ ἐπίσημόν της ὄφρος ἤρχισε νὰ γελᾷ, νὰ πηδᾷ καὶ νὰ φλουαρῇ μετ' αὐτοῦ ὡς νὰ τὸν ἐγνωρίζεν ἀπὸ πολλοῦ. Τῷ ἐνεπιστεύθη χωρὶς νὰ χάσῃ και-

ρὸν τὰ σχέδια καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς διὰ τὸ μέλλον, ἀκόμη δὲ καὶ τὰς προσδοκίας τῆς περὶ γλυκύσματός τινος ἐξαισίου ἀμὲ τὴν κρέμαν, τὸ ὅποιον ἡ τροφὸς τῆς εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸ γεῦμα!

Ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Ἑρρίκος ἀποσυρθεὶς κατὰ μόναν ἔβλεπε τὴν τόσο ταχέως συναρθεῖσαν φιλιάν μὲ αἰσθημα ἀνακουφίσεως μὲν, διότι ἀφίετο ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ ὁμιλῇ μὲ τὸν Ἰάκωβον, πικρίας ὁμως, διότι ἐκεῖνοι δὲν εἶχον τὴν μεταμέλειαν ἢ ὅποια ἐπάγων τὸν γέλωτά του καὶ ἐπέιζεν ὡς βάρος μολύβδου τὴν καρδίαν του.

Παρήλθεν ἀρκετὴ ὥρα, εἰς τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἀμφότεροι ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη καὶ ὁ Ἰάκωβος ἦλθον καὶ τὸν παρεκίνησαν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τῶν, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσουν ἤσυχον. Τέλος εὐρῶν εὐκαιρίαν, ὅτε ἐκεῖνοι δὲν προσεῖχον, ἐκρύφθη ὀπίσω πυκνῆς ἀναδενδράδος ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔβλεπεν διὰ συνέβαινε χωρὶς νὰ φαίνεται αὐτός.

Μετ' ὀλίγον ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη βαρυνθεῖσα τὰ παιγνίδια, ἀνεχώρησε τρέχουσα πρὸς τὴν οἰκίαν, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἀπομεινας μόνος ἐκάθησεν ὑπὸ τὴν σκιάν ἑνὸς δένδρου καὶ ἤνοιξε βιβλίον τι. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου διερχόμεναι ἀνὰ μέσον τοῦ φελλώματος ἐφώτιζον τὴν ὥρειαν καὶ εὐγενῆ κεφαλὴν τι, τὸ γλυκὺ καὶ μελαγχολικόν του πρόσωπον. (ἀκολουθεῖ.)

Ἄβυσσινὸι ἱερεὺς καὶ διάκονος.

Ἱερεὺς καὶ Διάκονος,

Κλείοντες τὴν σειρὰν τῶν εἰκόνων διαφόρων τάξεων Ἄβυσσινῶν παραθέτομεν εἰς τὸ παρὸν φῶλλον ἱερέα καὶ διάκονον τῆς φιλικῆς ἐκείνης πρὸς τὴν Ἑλλάδα χώρας. Οἱ Ἄβυσσινὸι πρεσβεύουσι τὰ δόγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀν καὶ παρσιῆχθησαν μεταξὺ αὐτῶν καὶ πολλὰ μὴ διδασκόμενα ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου. Ποθοῦσιν ὁμως νὰ γνωρίσωσι καλλίτερον τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐζήτησαν διδασκάλους τῆς θρησκείας νὰ τοὺς φωτίσωσι περὶ ὧν δὲν γνωρίζουσι. Εἶθε νὰ μὴ παρελθῇ πολὺς χρόνος πρὶν εὐαγγελισθῇ ἐκ νέου ὁλόκληρος ἡ καλὴ καὶ φιλικὴ αὕτη χώρα,

ΠΟΚΙΛΑ.

— Είναι άπιστευτον πόσον τρώγει η άράχνη. Κύριός τις έβασε καταγίνετο πολλά έτη επί την μελέτην των έντόμων, έφυλάσκειν άράχνην υπό ύαλιον και την έτραφεν αφθόνως; σημαίνων ακριβώς πόσον τις έβιδεν εκάστην φοράν. Ίδου το άποτέλεσμα των παρατηρήσεών του. Η άράχνη έτραωγε κάθε πρωί μερίδα φαγητού τέσσαρας φορές βαρύτεραν από το ίδιον της σώμα, πέναν μεσημέριαν μερίδα έννά φοράς βαρύτεραν και πέναν έσπέραν δεκατριές φορές περισσότερον του ίδιου της βάρους, εκτός μιας ουγγιάς περιπλέον, την όποιαν κατεβρόχιζε πριν νυκτός! Κατά την ατέην άναλογίαν άνθρωπος μετρίω άναστήματος θα έτραωγεν εις μέν το πρόγευμα ένα βουη, εις το γεύμα άλλους δύο, εις το δείπνον δύο μοσχάρια, έκτώ πρόβατα και τέσσαρας χοίρους και την ώραν ότι θα ύπνηται να κοιμηθῆ έκαστον έκάσαι φάριαν!

— Γέρον τις πολίης, λέγει ανατολικός τις μύθος, εκάπιαζε μίαν ήμέραν εις τόν άγρον, καταβρέχων με τόν ιδρώτα του τόν όσον, τόν όποιον κατέθειν εις τούς αυλακας, τούς όποιους μόνος του είχαν άρωτρίσει. Αίφνης άναούσας βλέπει μορφήν άνδρός ένάντιόν του ίσταμένην

«Έγώ είμαι ο Σολομών,» ειπε το φάντασμα «Συ δε γέρον τί κάμνεις;»

«Έάν είσαι ο Σολομών, πώς έρωτάς τί κάμνω;» άπεκρίθη ο γέρον. «Δέν βλέπεις ότι θέτω εις πράξιν τά μαθήματα τά όποια με έδίδαν η σοφία σου; Εις την νεότητά μου ώδηγήθην υπό τών συμβουλών σου να λάω παραδειγμα τόν μύρμηκα και να γείνω φιλόπρον και οικονομός. Ως βλέπεις δε εξακολούθω μέγρι σημερον να πραγματοποιήω τάς διδασκαλίας σου έκείνας.»

«Ο Σολομών τότε άπεκρίθη: «Δέν έμαθες εις μη το ήμισιο του μαθήματος, το όποιον διδάσκει ο μύρμηξ. Έπιστρέφε και μάθε εκ του παραδείγματος του να αναπαύσαι έν τῷ χειμῶνι της ζωής σου, άπολαμβάνων έν ήουχία τά αγαθά τά όποια έθυσάρισες έν τη νεότητι σου.»

— «Ο μικρός Γεώργιος ήτο φρόνιμον και γνωστικόν άγοράκι πέντε ετών την ηλικίαν, Δέν ήτο φοβητοίμην, άλλ' ήμως φοβείτο τούς ποντικούς; διότι εις την οικίαν; όπου εκαιοκίωσε, ήσαν πολλοί ποντικοί και είχαν μεγάλην θόρον. Μίαν βραδυάν η μαμά του ήτο κακοδιάθετος και ειχε πλαγιάσει ένωρίς, η δε τροφός του έλλεπε, μόνον ο πατήρ του εκάθητο και άνεγίνωσκε εις την τραπεζαρίαν. Όταν ήλθεν η ώρα του ύπνου ο Γεώργιος τόν έπλησίασε—

«Πατέρα,» ειπε, «έρχεται μαζί μου έως που να έχυθώ; φοβοῦμαι να πάγω μέσα μόνος μου.»

«Φοβάσαι; και τί φοβάσαι;»

«Φοβοῦμαι τούς ποντικούς; μήν έβγουν και με δαγκώσουν.»

«Αυτό δά μόνον φοβάσαι; Εύθις τούς διορθώνω τούς ποντικούς,» άπεκρίθη ο πατήρ του και άμέσως λαμβάνει πέναν και χαρτί και γράφει με όλοστρογγυλα γράμματα «Π ρ ος δλους τος ποντικούς; οι όποιοι; ευρίσκοιται εις την οικίαν μου. Διά της παροσης σās διατάττω να αφήσηται τόν υίδν μου άνενόχλητον εις πᾶν δωμάτιον της οικίας. Όστις δήποτε από σās δέν συμμορφωθῆ πρός την διαταγήν μου θα τερψηθῆ κατά τόν νόμον.» Αφού υπέγραψε το διαβατήριον τοῦτο το άνέγινωκε εις τόν Γεώργιον

όστις το έπηρε με χαράν, αφήκε την καλήν νύκτα εις τόν πατέρα του και μόνος του έξεκίνησε με θόρον δια το δωμάτιόν του. Όταν έφθασε εις την θύραν έσταμάτησεν και έφώναξε δυνατά «Ποντικοί! δέν ήμπορείτε να με παράγητε τώρα—Έγω διαβατήριόν από τόν πατέρα μου!» Απο της νύκτα εκείνην ο Γεώργιος δέν έφοβήθη πλέον τούς ποντικούς, διότι ειχε πεποιθήσιν εις το διαβατήριον του πατρός του. Τόν ειχεν ιδεί πολλάκις να έβη διαβατήρια εις άνθρώπους, οι όποιοι ήθελον να ταξειδεύσουν με τόν σιδηρόδρομον, του όποιου ήτο διευθυντής, και ειχε πεποιθήσιν ότι οι ποντικοί θα έσέβοντο την υπογραφήν του όπου και οι υπάλληλοι του σιδηροδρόμου!

Και σεις μικροί μου άναγνώσταί, οι όποιοι φοβάσθε το σκοτός η τούς κλέπτας η άλλους κινδύνους έχετε όλιγωτέραν πεποιθήσιν εις τούς λόγους του Έπουρανού σας Πατρός, όστις ειπεν ότι θέλει φυλάττει ασφαλώς όλους τούς έλπίζοντες εις αυτόν;

— Μεταξύ τών έγγραφων του διασήμου Ουασιγκτόνος εὑρέθη και έν τετραδίον, εις το όποιον ειχε γράψει δεαν ήτο παλι; περιεχε δε Έκατόν Δέκα «Κανόνες της καλής συμπεριφοράς.»

Ίδου δύο τρεις στίχοιλοι:

«Μη όργίζου εις την τράπεζαν» όστις δήποτε και έν συμβή. έν δε έχηε λόγον να όργισθῆς μη το δείξῃς, άλλά τήρησον ύπος φαίδρον; ήλιως δεαν ήναι έξνοι παρόντες, διότι η καλή διάθεσις εις την τράπεζαν είναι ως φραϊον φαγητόν.

«Δέξου πᾶσαν επίκλησιν και συμβουλήν εύμενώς, όπου, και όποτε δήποτε την άκούσῃς. Κατόπιν δε, δύνασαι να εὑρης κατάλληλον ευκαιρίαν να ειπῃς εις τόν έπιπλήξενά σε ότι ήσαι άθωός του πράγματος περί του όποιου οι ήλεγξε.

— Περὶ εργον εθιμον τῆς Ἰαπωνίας. Είς τας οικίας όπου είναι άνόπανθρα κοράσια βλέπει τις γλάστραν εύκαιρον κρεμασμένην από τόν έξώστην η από κανόν παράθυρον. Έάν τώρα κανείς νέος θέλη να ζητήσῃ μίαν από τας νέας; αυτές; αυτές να πλησιάζῃ κανένα συγγενῆ της και να τῷ κάμῃ τας προτάσεις του; εκλέγει μίαν άφραν, όταν ήξήσῃς δει η νέα και η μήτηρ της είναι εις την οικίαν και τόν βλέπουν πλησιάζει και κατατάζει την γλάστραν, φτεύει εις ατέην άφραϊν τι φυτόν την κρεμάσει κάλιν και άναχωρεῖ. Έπιστρέφει ήμως την έπαύριον και επί πολλάς ήμέρας κατά συνέχειαν και παρατηρεῖ την γλάστραν τάν εἶρη το φυτόν περιποιημένον και ποτισμένον, έννοει ότι είναι άποδεκτός, εάν ήμως μαρμμένον και άπεριποίητον, δέν χρειάζεται περισσότερον δια να έννοήσῃ ότι δέν τόν θέλουν δια γαμήριον. Ένώτε καλύτερα ο άτυχῆς εδρίσκει το φυτόν του έπιζομένον και ριμμένον εις τόν έρμόνον; ταῦτο δεκνύει μεγαλειότεραν περιφρόνησιν και άποστροφήν παρ' όστι εκφράζουν συνήθως οι άνθρωποι δια τών λέξεων.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Έπι τίνος βασιλείας έπίστρεψαν οι Έβραιοί εκ της αιχμαλωσίας;
- 2) Υπό την έπιστάσιαν τίνος άνηγέρθη ο ναός έν Ιερουσαλήμ.
- 3) Ποιοι εὑσεβεις Ίουδαοί έν εἰν αιχμαλωτιοθέντων εὑρον χάριν ένώπιον τών Κυρίων των;